

fordi man ikke fra Toldvæsenets Side gør, hvad der kan gøres, for at bøde paa de uheldige Forhold, men det er ligefrem Pladsmangelen, der gør sig gældende. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa disse Forhold og skal meget indtrængende anmode om, at der maa blive gjort, hvad der kan gøres, for saa hurtigt som muligt at faa Forholdene ændrede.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets *Overgang til anden Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lovene af 28. Maj 1880, 12. Maj 1882, 21. Marts 1902 og 4. Marts 1904 angaaende Kreditforeninger for Ejere af mindre Ejendomme paa Landet.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1733).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget som Helhed sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 38 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiets.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af §§ 27 og 61 i Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, jfr. Lov Nr. 35 af 20. Marts 1901.

(Lovforslaget findes i Tillæg C Sp. 1599—1600).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):

Dette Forslag indeholder nogle Ændringer i nogle af Fattiglovens Paragraffer. Den første Paragraf i Lovforslaget giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at bestemme, at Udgifterne til Forsørgelse skulle erstattes Kommunerne af Statskassen i de Tilfælde, hvor Indenrigsministeren afviser Kommunernes Krav om Hjemsendelse. Dette sker nemlig i enkelte Tilfælde overfor svage og gamle eller i saadanne Tilfælde, hvor vedkommende særlig er knyttet her til Landet. Jeg har ment det rigtigt, at Statskassen i saadanne Tilfælde burde udrede Udgifterne til Forsørgelse.

Den anden Paragraf indeholder en Udvidelse af § 61 i Fattigloven, saaledes at en af Staten godkendt Anstalt til Behandling af blinde, døvstumme osv. skal kunne anbringe en Patient hos private under Anstaltens vedvarende Tilsyn, uden at de hermed forbundne Udgifter skulle have Fattighjælps Virkning. Det er den saakaldte kontrolerede Familiepleje, denne Udvidelse kommer til at vedrøre. Man har nu indhøstet saadanne Erfaringer med Hensyn dertil, at jeg finder det forsvarligt at foreslaa dette, og jeg haaber, at der ogsaa her i Tinget skal være Enighed om at gaa til en saadan Foranstaltning. Som man vil se af de udførlige Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, har der under de Forhandlinger, der tidligere ere førte her i Rigsdagen, været nogen Tvivl i saa Henseende, men man har nu i de mellemliggende Aar indhøstet Erfaringer paa mange Omraader angaaende denne Sag, og det er da min Tro, at det kan forventes, at ogsaa dette høje Ting vil være enigt om, at det er rigtigt at gaa til denne Bestemmelse.

I det andet Ting er der paa Forslag af mig vedtaget en Ændring, der giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at meddele Personer, der ikke have nogen Forsørgelseskommune her i Landet, men som dog efter de foreliggende Omstændigheder findes at burde modtages til Forsørgelse her i Danmark, fornødent Bevis i saa Henseende, og det bestemmes tillige, at i Trangtilfælde skulle Udgifterne ved deres Forsørgelse udelukkende udredes af Statskassen. Der har i forskellige Tilfælde, hvor det maatte indrømmes, at det var naturligt at give saadanne Personer Hjælp, været Trang til en Bestemmelse af denne Art. Jeg har derfor foreslaaet den, og man har i det andet Ting tiltraadt den.

Under Forhandlingerne om denne Sag i det andet Ting har der været rejst en